

[Ib Nørlund.]

næste krise, men gætter bare på, hvilket månedsnavn den skal have. Den løsning, som man taler om, finder man selvsagt ikke, når man ikke går til angreb på de magter, hvis system har skabt krisen, kapitalens magt.

I disse dage har mine kammerater punkt for punkt vist, hvorfor dette forlig i alle måder endda er ringere end sine forgængere. De beskæftigelsesforanstaltninger, som man kalder en plan, og som man oprindeligt fortalte var selvfinansierende, har man taget som anledning til at finansiere gennem, hvad der fint kaldes en økonomisk stramning, som er langt mere arbejdsløshedsskabende, og sådan, som det er nævnt, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd nu regner med 200.000-250.000 arbejdsløse. Det er flot gjort. Forligets bestemmelser betyder ifølge LO en reallønsnedgang på 12 pct., medens det giver 2 mia kr. eller sådan noget i direkte profittilskud. Det er indkomstpoltik, ikke sandt?

Fredningen af kapitalværdistigningerne betyder et drivhus for spekulationskapitalen, som derfor søger bort fra de produktive investeringer, der ydes tilskud til. Er det ikke genialt? Så har man yderligere dækket over ekstra nedskæringer gennem den kronenedskæring, der krybende er gennemført undervejs, så vi nu har et fald på 14 pct. inden for det sidste års tid, hvis det kommer til at holde dér. Det er fakta om forliget. Der er nogle, der søger trøst i, at det kunne være endnu værre. Ja, hvad kan ikke det, intet er fuldkomment. Men er det ikke galt nok?

Statsministeren bevæger sig af ikke uforståelige grunde i apokalyptiske stemninger. Det er ikke himmelen det her, siger han – og det har han da ret i – men det skulle holde os på afstand af helvedet. Men skulle han ikke erindre, at vejen til helvede er brolagt med gode forsatte, og når denne brolægning er glat og skrånende nedad, så glider det også derhenad. Hvad vi har oplevet i disse uger er en afpresning fra højrepartiernes side for åbent tæppe, men åbenbart også i kulisserne. Børsen den 2. september, som vel må vide besked, beskriver det sådan:

»Forliget blev væsentligt forbedret takket være venstres og konservatives standhaftighed med Industrirådet som bagstopper.«

Det har i virkeligheden været et deprime-rende syn at opleve, for regeringen havde intet

modspil og ingen vilje til modspil imod denne pression. Det lå allerede i det oplæg, den begyndte med, det var netop den glatte højreskrånende brolægning. Jeg forstår ikke, at SF som parlamentarisk erfarent parti kunne være så begejstret for dette oplæg. Det var en kriseplan på det sædvanlige grundlag i respekt for profitmagernes krav, og som man kender til med forskellige frynsere, som er beregnet til at klippes af. Man kan ikke fortænke højrekræfterne i, at de benytter sig af situationen, og det gik jo. De socialdemokratiske ordførere i disse uger havde vanskelighed ved at imødegå de brovtende højremænd i blot nogenlunde opretstående stilling. Man havde ikke og søgte ikke nogen bagstopper, man støttede sig ikke på vreden i det arbejdende folk og i en række af dets organisationer. Thomas Niensens optræden som gummiløve forskrækker ikke nogen, ikke engang hr. Jens Møller, tror jeg, og stopper ikke nogen bag, den punkterer bare. Det førte til, at hr. Poul Schlüter efterhånden blev grebet af sådanne stemninger, at han åbent rejste krav om andel i magten i en national samlings navn om en politik, som gnomerne i Bruxelles hylde som lagt lige efter deres råd, meget nationalt. Han har ikke fået nogen holdbar tilbagevisning fra regeringen og lever derfor åbenbart stadig i håbet. Det var vist ikke det løb, der var kørt.

Z-partiet blev under alt dette åbenbart grebet af angst for ikke at være nok til højre for højre, men derved kom det også til at kaste den maske af mere eller mindre fornøjelige klownerier, som det oprindeligt førte sig frem med, til side. Der er faldet nogle bemærkninger fra den side, som vil blive husket, f. eks. hr. H. C. Hansens erklæringer om, at erhvervslivet bør optræde så egoistisk som overhovedet muligt. Altså, rag til jer, profitér så meget som muligt. Det er vel en lidt mærkværdig reklame for hans egen virksomhed. Eller hr. Askjær Jørgensens forklaring om, at arbejdsløsheden bekæmpes kun ved at udslette det kommunistiske parti og dets kamp for arbejdernes sag. Dette sammen med de uskrømtede arbejderfjendske forslag om 2 timers ugentlig arbejde uden løn, om udsultning af de arbejdsløse, om sviende straf for faglig aktivitet, det skal komme til at gøre ende på Z-partiets positur som arbejderparti.

Men fremfor alt står efter alt dette spørgsmålet: hvor vil socialdemokratiet egentlig hen med det, det gør? Vi kender den officielle forklaring: beklager, men der er ikke andet mu-